

Kapitola 1

Jako vždycky, když se v životě přihodí něco opravdu špatného, stane se to většinou bez jakéhokoli předběžného varování a člověk to mnohdy nejprve ani nepozná. V ten říjnový pátek jsem v žádném případě neměla tušení, jakou katastrofu s sebou den přinese, právě naopak.

Nejdříve dokonce všechno začalo opravdu dobře, protože při druhé hodině jsme dostali zpátky opravené práce z němčiny.

„Výborně, Eleno! Jazykově a obsahově vynikající a skutečně napínavé,“ pochválila mě naše třídní učitelka paní Werneková a mně údivem div neklesla čelist, když jsem otevřela sešit a pod slohem našla velkou červenou jedničku. Němčina byla vedle zeměpisu a biologie můj oblíbený předmět, ale na jedničku jsem sloh ještě nikdy nenapsala.

„Co máš?“ Ariana obvykle nebyla zrovna žhavá na to se mnou mluvit, ale teď nedokázala ovládnout zvědavost a otočila se ke mně.

„Jedničku,“ odpověděla jsem pokud možno skromně.

„Gratuluju,“ vypravila ze sebe a v miminovskými modrými očích jí nepřátelsky zablýsklo. Nedbalým pohybem hlavy si přehodila dlouhé blondaté vlasy přes rameno a zase se ke mně obrátila zády. Ariana nesnášela, když byl někdo lepší než ona, a už vůbec ne já. Dříve, na základce ve Steinau, jsme byly kamarádky, ale to už je dávno.



Nikdo jiný než já jedničku nedostal, tedy ani Ariana, a to ji hlodalo. Bylo mi jasné, že bude jen číhat na příležitost, jak by mě setřela, a nemusela čekat dlouho. Čtvrtou hodinu vyvolal náš učitel matematiky pan Graubner k tabuli zrovna mě, přestože jsem nezúčastněně upírala pohled do učebnice. Nenáviděla jsem to stát před celou třídou a nechat se okukovat.

„Rozděl součin 11 a 7 rozdílem 12 a 5 a odečti podíl od 15.“

Cože? Stála jsem s křídou v ruce, hloupě civěla na prázdnou tabuli a cítila, jak mi krev stoupá do obličeje. Za mnou se někdo uchichtl, to situaci nijak nezlepšilo. Hlavou mi letělo všechno možné, jenom ne řešení toho úkolu.

„Pssst!“ sykl pan Graubner na třídu. „Co je, Eleno? Neumíš to?“

„Ne,“ přiznala jsem.

Výhrůžně povytáhl obočí a mlčky vztáhl ruku po křídě.

„Kdo z vás to ví?“ zeptal se a mě si už ani nevšiml.

Nikdo se nepohnul, jen Ariana se usmívala od ucha k uchu, když jsem celá rudá kolem ní procházela na své místo.

„Jedničku z němčiny, ale v matice kouli,“ zašeptala slyšitelně a její dvě nejvěrnější nohsledky Tessa a Ricky se poslušně zachichotaly.

„Ariano?“ učitel ji vyvolal, přesně tak, jak měla v úmyslu.

„Kdo? Já?“ nevěřícně vykulila oči a ukázala na sebe prstem. Všechno jen divadlo. V matematice byla Ariana nesporně nejlepší ze třídy, lepší i než všichni kluci.

„Ano, ty, jestli je libo.“ Matikář jí s úsměvem podával křídu



a zřejmě se domníval, že ji konečně jednou dostal.

Ariana se tedy nesla k tabuli, odhodila plavou hřívu na záda a vyřešila úkol za deset vteřin.

„Výborně,“ ohodnotil ji učitel s lehkým zklamáním, neboť pochopil, že se nechal nachytat.

„Vždyť to bylo úplně lehký,“ usklíbala se Ariana svým směrem. „Hračka.“

Po šesté hodině jsem netrpělivě čekala na svou nejlepší kamarádku Melike, která chodila do devítky. Déšť bubnoval do střechy haly a na školním dvoře se tvořily velké louže. Přesně o podzimních prázdninách se léto s konečnou platností rozloučilo – už týden přšlo skoro bez přestávky.

Autobus jel v jednu pět a my měly sotva deset minut na to, abychom doběhly na autobusové nádraží. Stovky žáků se valily ze školní budovy a hnaly se kolem mě. Konečně se objevila Melike jako jedna z posledních.

„Ještě se mnou chtěl mluvit Wilhelm,“ protočila oči. „Zase jsem úplně zvorala písemku z latiny, zatracená práce. Představ si, že chtěl vědět, jestli nejsem zamilovaná!“ Kamarádka se pobaveně zasmála.

„Nesmysl! Fakt? A co jsi mu řekla?“ musela jsem se taky smát.

„Nic.“ Melike pokrčila rameny a pořád se usmívala. „Ale myslím, že je přesvědčený o tom, že jsem. Ale pravda je, že mě prostě latina nebaví. K čemu ji kdo potřebuje?“

Přetáhla jsem si kapuci modré větrovky přes hlavu.



Pospíchat jsme teď nemusely, autobus byl stejně pryč.

Před dveřmi školy stála Ariana se svou nejlepší kamarádkou Laurou Baumgartenovou pod ohromným křiklavě žlutým deštníkem a vypadaly jako siamská dvojčata srostlá po celé straně těla. Ariana nikdy nemusela jezdit autobusem jako obyčejný lid. Každý den ji ráno do školy přivezla máma nebo nějaká au-pair dívka, které se v rodině Teichertových neustále měnily, a v poledne zase pro ni přijely. Když jsme je míjely, právě zastavilo u chodníku na protější straně sněhově bílé terénní auto její matky.

„Ariano!“ zavolala Melike, než jsem ji stačila zadržet. „Ujel nám autobus! Myslíš, že byste nás mohly vzít?“

„No, bohužel ne! Jedeme teď na oběd do La Strady,“ odpověděla ta arogantní krůta Ariana a ani nám nevěnovala pohled. „Je mi fakt líto!“

S Laurou si vyměnily krátký pohled, uchichtly se a nastoupily do luxusního džípu. Dveře zaklaply a auto tryskově vystartovalo.

„Koza blbá!“ vztekle zanáčovala Melike a napodobila Arianin strojený hlas. „Jdeme do La Strady! Možná si dám úúúplně malé hovězí filé, nebo raději obrovského garnáta! Ufff!“

La Strada byla jedna z nejluxusnějších restaurací v Königshofenu. Maminka s tátou tam byla jednou na obědě a vyprávěla mi, že je to tam tak vznešené, že na jídelním lístku ani nejsou napsané ceny.



„To jsem ti mohla říct předem,“ poznamenala jsem. „Dneska jsme dostali v němčině opravené slohy a já jediná dostala jedničku. Ariana zuří.“

„Vážně? Ale to je přece fantastický!“

Spěchaly jsme v dešti na autobusové nádraží a já se v duchu usmívala, Melike se ještě chvíli rozčilovala nad Arianou, Laurou a latinářem. Mně to bylo celkem jedno, těšila jsem se, jak se maminka zatváří, až jí hned po příchodu domů strčím před oči sešit se slohem. Samozřejmě s úplně lhostejným klidem. Většina spolužaček si pro reportáž na téma Nejdramatičtější den v mém životě něco vymyslela, ale já nemusela dlouho přemýšlet a napsala jsem napínavý příběh o nehodě svého hříběte Fritziho, která se mu stala před třemi lety.

Než jsme došly k autobusovému nádraží, Melike přešla zlost. U stánku jsme si každá koupila kornout hranolků – Melike s kečupem, já s majonézou – a sedly jsme si na schody zmrzlinárny.

„Přijdeš dneska odpoledne do stáje?“ zeptala jsem se a olízla si z prstů majonézu.

„Jasně,“ přikývla Melike s plnou pusou. „Nevím, jestli máma dneska už jela, ale Dickymu to neuškodí, když se proběhne dvakrát.“

Dicky se vlastně jmenoval Jasper a patřil Meličině matce, ale ta měla na svého koně málo času a byla ráda, že na něm jezdí dcera.

„Táta dneska jede na závody.“ Vylovila jsem poslední hra-



nolek z promaštěného kornoutu. „Můžeme tedy do velké haly a postavíme si pár překážek.“

Táta je profesionální parkurový jezdec a skoro každý víkend jezdí na nějaké závody po Německu, někdy i do ciziny.

Můj starší bratr Christian a já jsme s koňmi vyrostli a samozřejmě oba jezdíme.

Přesně vzato patří Kosí dvůr dědečkovi, který se školními koňmi dává jezdecké hodiny a stará se, aby celý podnik správně fungoval. Babička je šéfkou restaurace „U Koňského napajedla“, oblíbené nejen u jezdců, protože v létě k ní patří velká zahradní restaurace.

„Hm, to bylo dobrý.“ Melike zmuchlala kornout od hranolků a strčila ho do koše vedle schodů. „Ta blbá Ariana se asi dneska ve stáji neobjeví.“

„Taky si myslím,“ ušklíbla jsem se. „Christian jede taky na závody, a tak tam není nikdo, před kým by se mohla předvádět.“

Arianin otec měl tři koně, kteří byli ustájení v Kosím dvoře, trénoval je tatínek a taky je předváděl na závodech. Pan Teichert byl burzovní makléř nebo něco podobného a měl peněz, že by je mohl přehazovat vidlemi. On ani jeho afektovaná manželka neměli o koních ani zdání, ale byli to dobří zákazníci.

Meličina spolužačka Laura u nás taky měla koně, ale to byl drezurní kůň.

Dojedla jsem hranolky a podívala se na náš zrcadlový obraz ve výkladní skříni zmrzlinárny. Vedle drobné Meliky se snědou



pletí, za kterou vděčila otcovým tureckým předkům, velkýma tmavohnědýma očima, zářivě bílými zuby a hladkými černými vlasy jsem si připadala jako ošklivá bledá chmelová tyč. Záviděla jsem kamarádce její vzhled. Pořád vypadala hezky, aniž se musela nějak snažit. Já jsem toužebně čekala na den, až odložím rovnátka a zbavím se uhrů. Jediné, co jsem na sobě měla ráda, byly vlasy. Po mamince jsem byla blondýna. Vůbec jsem jí podle starších fotografií byla dost podobná, a proto jsem v sobě chovala ještě zbytek naděje, že budu jednoho dne vypadat jako ona. Ještě jsem uvažovala o svém vzhledu, když přímo před námi zabrzdil špinavý tmavozelený džíp.

„No nazdar, Tim Jungblut a jeho táta,“ poznamenala jsem a stáhla si kapuci víc do obličeje. „Hlavně se tam nekoukej!“

Mě by si možná nevšimli, ale bylo zcela nemožné, aby přehlédli Melike v zářivě žluté bundě. V dnešním šedivém dni svítla do dálky jako maják v mlze.

Sklo v okně džípu sjelo dolů a vyhlédl kluk s tmavě plavými vlasy. „Zmeškaly jste autobus?“ zeptal se s úsměvem.

„Né, sedíme tu v dešti jen tak pro zábavu,“ odsekla Melike.

„Tak pojďte, nastupte si!“ pozval nás, vyskočil z auta a otevřel nám zadní dveře. „Stejně jedeme přes Steinau.“

„Já nemůžu,“ zašeptala jsem kamarádce. „Když se táta dozví, že jsem jela s Jungblutovými, tak mě zabije.“

„Však se to nedozví,“ odpověděla Melike a už mě táhla za sebou. „Pořád lepší než tu ještě hodinu dřepět v dešti.“

Myslela jsem si totéž. A bylo to tak nějak vzrušující, právě



proto, že bylo absolutně zakázané vyměnit třeba jen slovo s někým z téhle rodiny. Zamumlala jsem pozdrav a vmáčkla se vedle Melike na zadní sedadlo mezi sedlo a hromadu složených koňských dek.

„Dobrej, dámy.“ Timův otec na nás krátce pohlédl a vyrazil.

Richard Jungblut byl obchodník s koňmi a také parkurový jezdec jako můj táta. Patřil mu Sluneční dvůr v Hettenbachu, vesnici na druhé straně lesa. Nepřátelství k Jungblutovým je v naší rodině tradice a je oboustranné. Zvláště muži z obou rodin se nemůžou vystát. Nevím, odkud ta nenávist pochází, a ani jsem o tom nepřemýšlela. Zkrátka to tak bylo.

Samozřejmě jsem Tima znala odmalička, vždyť jsme chodili do stejné školy a skoro každý víkend jsme se potkávali na nějakém jezdeckém turnaji, ale nikdy by mě ani ve snu nenapadlo s ním promluvit, vždyť to byl syn Richarda Jungbluta, a tedy nepřítel. Chodil do desáté třídy, do Christianovy paralelní třídy, a nepochybně uměl božsky jezdit na koni. Na koních, které jeho otec prodával, vyhrál loni v létě několik turnajů s obtížností L, a dokonce tři s obtížností T.

Richard Jungblut za celou cestu nepromluvil ani slovo. Dvakrát se pátravý pohled jeho pichlavých modrých očí setkal ve zpětném zrcátku s mým a já se hned zadívala jinam. Jestlipak věděl, kdo jsem? Pravděpodobně ne, protože to by mě klidně vyhodil z auta uprostřed silnice. Seděla jsem jako na žhavém uhlí. Ještě nikdy mi těch dvanáct kilometrů do Steinau nepřipadalo tak dlouhých, přestože Timův táta se



hnal Königshofenem a po okresce jako ďábel.

Melike vesele povídala, jak to bylo jejím zvykem, ale já ze sebe nevypravila ani slovo. Co bych taky měla vykládat? Takže kromě Melike nemluvil nikdo a po chvíli ani ji už nic nenapadalo. Byla jsem šťastná, když zelený džíp zastavil na autobusové zastávce před radnicí.

„Děkuju za svezení,“ zamumlala jsem a jako blesk vyskočila do deště.

Pan Jungblut pokýval hlavou a Tim na nás ještě zavolal: „Čau!“, potom dveře auta zaklaply a džíp se zavytím motoru vyrazil. V kapse bundy jsem lovila klíček od zámku, kterým jsem každé ráno zamykala řetěz zajišťující mé kolo ve stojanu. Melike bydlela pár ulic od radnice a mohla dojít domů pěšky, ale já musela ujet ještě dobré dva kilometry, protože Kosí dvůr se rozkládal za Steinau, na kraji lesa, obklopený poli a loukami.

„Tak zatím ahoj!“ křikla jsem na kamarádku.

„Ve tři jsem tam!“ odpověděla.

